

Noi, pământeni...

Mahok Valeria

Noi, pământeni...

Noi, pământeni...

Din praf de stele ne-am născut,
plămădeală divină, cu suflu viu nevăzut,
în gemete și rezezi transformări ...
iubirea, scânteia vieții pe planeta Pământ
să o slăvim, să o salvăm,
nu în picioarele prostiei s-o călcăm.

Din praf de stele ne-am născut,
viața în universul viu să o perpetuam,
miracolul iubirii născând să nu-l uităm,
căci altfel viața în calvar o transformăm...
și raiul ei va fi definitiv pierdut.

Din praf de stele ne-am născut,
într-un rai verde,
cu ochi plini de lumină și culoare,
mai frumos ca orice moft modern din lumea mare;
ce altă iubire să ne mai dea Dumnezeu ?
puterea conștiinței noastre
când îl va înțelege oare ?

Dar, se pare,
că de ce ne este frică nu scăpăm,
majoritatea celor răi ne împresoară,
spiritul vieții și scopurile ei ...
se scaldă în grave anemii,
mesajele Abecedarului divin
de multă vreme nu le luăm în seamă...
de mult nu le înțelegem.

Unde e calitatea viselor omenești ?
raiul lor în ce îl transformăm ?
cu lacrimi de îngrijorare,
ar trebui cu toți să ne întrebăm,
„Je suis Charlie”